

ste halve Aar af Barnets Levetid, anføres, at Moderen i den første Tid efter Fødslen i større eller mindre Grad vil være i en Svaghedstilstand; hendes Arbejdskraft vil være nedsat; det vil som Regel være bedst for Barnet og i mange Tilfælde af den største moralske Betydning for Moderen, at hun selv ammer sit Barn og selv plejer og passer det. Men dette vil kræve baade Tid og Kræfter, og det vil da være overensstemmende baade med det Maal af Humanitet, Tiden er naaet til, og med Naturens Love, at Faderen i den Tid bærer den tungeste Del af den økonomiske Byrde. Hvor Omstændighederne paa den anden Side nøder Moderen til at anbringe Barnet i Plejehjem, er Betalingen i det første Halvaar paa Grund af Udgifterne til Barnets Beklædning og hele Udstyrelse stedse meget betydelig højere end senere. Dette bør formentlig ubetinget medføre en tilsvarende Forhøjelse af Underholdsbidragets Størrelse“.

I § 2 foreslaas, at Faderen endvidere skal være „pligtig til at bidrage til Udgifterne ved Moderens Underhold den sidste Maaned før Fødslen, ved hendes Nedkomst, samt ved hendes forsvarelige Forplejning under Barsellejet . . .“ med følgende Motivering: „Denne — den sidste Tid før Fødslen og Tiden under og lige efter Fødslen — er den kritiske Tid for den ugifte Barnemoder, den Tid, hvor Skamfølelsen, der holder hende tilbage fra at betro sig til nogen, Angsten for, hvad der forestaar, Bevidstheden om ikke at kunne skaffe det fornødne til Veje o. s. v., saaledes kan tage Magten fra hende, at hun — jo mere hun fordyber sig i sin Ulykke eller forvirres af sin Tilstand — ser det som sin eneste Udvej: at dræbe sit Barn. Det er ganske vist en sørgelig Kendsgerning, at der findes mange letsindige og ligegyldige ugifte Mødre, som ikke plages hverken af Skamfølelse eller af nogen Art af Bekymring for det lille Barn, de sætter i Verden; men dette bør ikke være afgørende for den retslige Betragtning.“

§ 3 omhandler Faderens Pligt til at være med at udrede Udgifterne i Tilfælde af Barnets Sygdom eller Død. § 4 indeholder Bestemmelser om Tidsfristerne for de i foregaaende §er omhandlede Bidrag. § 5 er i alt væsentligt overensstemmende med den gældende Alimentslov af 3. April 1900 § 3 og omhandler det Tilfælde, naar en Mand ved sin Død efterlader sig uden for Ægteskab fødte Børn under 18 Aar. I § 6 foreslaas, at ikke alene Moderens, men ogsaa Faderens Navn, Stilling, Bopæl, Fødested og Fødselsaar skal op gives ved Anmeldelsen af et uden for Ægteskab født Barns Fødsel, med følgende Motivering: „Dette vil være formaalstjenligt, naar Bestemmelserne i de foregaaende §er skal ske Fyldest; baade Hensynet til Barnets Ret og Hensynet til

Kommunerne, der skal bære en Del af Forsørgelsesbyrden, naar Faderen ikke findes og ikke holdes fast ved sin Pligt, kræver det. Naar det foreslaas, at Bestemmelsen ogsaa skal gælde de paa Fødselsstiftelsen fødte Børn, da er det, fordi vi erkender, at Bestræbelserne bør rettes imod *at skaffe ethvert Barn* (enten det er født i eller uden for Ægteskab) *en Fader saa vel som en Moder*“.

§ 7 drejer sig om, hvorledes det fastslaas, hvilken Mand Underholdspligten paahviler. Medens det offentlige efter den gældende Ret intet foretager for at faa Paterniteten konstateret, med mindre Barnet falder det offentlige til Byrde, vil i Følge den foreslaaede § 7 dette Spørgsmaal altid være at bringe paa det rene af det offentlige, saafremt det ikke sker ved privat Foranstaltning. „Det forekommer os“, siges det i Betænkningen, „at være et simpelt Retskrav for Barnet at kende sine Forældre — et Krav, som ogsaa ganske falder sammen med det offentliges Interesse, naar dette maa antage sig Barnet“. Spørgsmaalet om Paternitetens Afgørelse, hvor Barnets Moder paa Undfangelsestiden har staaet i Forhold til flere Mænd, har Udvalget ment, bør — i hvert Fald indtil videre — overlades til Administrationen og Domstolene, saaledes som det nu er Tilfældet. Med Hensyn til Inddrivelsen af Underholdsbidrag foreslaas i § 8 den Forandring, at erstatte det gældende Afsoningsmiddel — Fængsel paa Vand og Brød — med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost (med Arbejdstvang).

§erne 9—11 svarer i alt væsentligt til §erne 4—7 i den gældende Alimentslov af 3. Apr. 1900; dog fremhæves særlig, at Barnets Moder efter § 9 kan kræve Bidraget forskudsvis udbetalt, selv om Faderen er død eller har forladt Landet. „Dette sidste“, siges det i Betænkningen, „vil sikkert være af ikke ringe Betydning for det uden for Ægteskab avlede Barns hele sociale Stilling, da Erfaringen godtgør, at adskillige unge Mænd udvander netop for at unddrage sig Paternitetspligterne, og derved nu ofte bringer Moder og Barn i en ret hjælpeløs Stilling“.

§ 12 indeholder Bestemmelser om, at en uden for Ægteskab besvangret Kvinde paa visse Betingelser og efter nærmere fastsatte Regler ved Henvendelse til de vedkommende Myndigheder kan faa „forskudsvis udbetalt et Bidrag til Udgifterne ved sit Underhold den sidste Maaned før Fødslen, sin Nedkomst og Barsellejet“, og efter Nedkomsten faa Normalbidraget for det første halve Aar forskudsvis udbetalt for en Md. ad Gangen, idet det i Betænkningen anføres, at dette uden Tvivl er „et meget væsentligt Led i Bestræbelserne for at forebygge, at Moderen skal komme i en hjælpeløs Tilstand umiddelbart før og efter Fødslen.